

He Who Fell But Couldn't Tell If He Even Tried To Resist

Daniel Oksenberg

Curator: Abraham Kritzman

Performance: Harel Wahnich, Leib Lev Levin and Nimrod Keinan

The exhibition ***He Who Fell But Couldn't Tell If He Even Tried To Resist*** consists of a performative sculptural installation in which the audience is invited to enter an intimate experience both as a viewer and as a prop - it is a stage of paintings, objects and lighting elements, and an inhabited arena occasionally populated by actors who are in a state of melancholy. They cry, they hurt and they present signs of emotional distress. The set-like environment divides the gallery to different platforms, through which the actors move during their stay.

The installation is built from several separate elements of emotionally charged imagery born of memories from Oksenberg's life. These are personal motifs that trigger and instantly evoke a deep sense of sadness in him. Melancholy and desolation take on a tangible visual form - which Oksenberg formulates by tracing body postures and positions of a distressed person (such as lying in bed or sobbing). Oksenberg creates colorful constructions designed to contain and immortalize the pain of the wounded souls. These constructions are at the same time ad hoc props able to be dismantled and assembled as desired. The theatrical sense of the exhibition blurs the boundaries between objects and subjects, background and characters, actors and viewers.

The wooden platforms are shaped as monument-like elements inspired by urban surrounding, formulating poetic scenes: *a late night bus ride, a sun scorched pavement, a crumpled traffic sign, a flower in bloom, a resting tractor's bucket and an indifferent traffic enforcement camera*. Each is artistically treated, with having its own 'props' - things such as used kleenex tissues, Bougainvillea flowers and a quilt. The exhibition space becomes a reflective sanctuary for the emotionally wounded and an environment where visitors can stay and wallow over their own private agony as they please.

He Who Fell But Couldn't Tell If He Even Tried To Resist brings together two aspects of a functioning set: containing a given narrative yet creating actual circumstances. The exhibition displays a personal drama – the story of becoming an adult. Founded on loss and anguish, a wailing showground is created. It distorts the everyday reality and opens up a contemplative space where we may each question the stories that we tell ourselves.

אגבי יקר,

החיים לא פשוטים לי, אני לא אנשקר.

מרבית עצמי חולש
על סטוצים של זיכרונות ילדות -
שהמצאתי, שבדיתי, ששיקרתי
כדי לזרוע כאוס באגניי המשתלבות.

היו לילות בהם התמסרתי לרמזורי שינה אדומים
שמחקו את גבולות גופי
שנחתך והופרד בפישוקן הצורם
של שפתיים רכות צלמוות.
והשמות שמיררתי בכי
על זו שעזבה
על זה שהלך
הסתכמו בזעקה:
קחני שטן כי איני מסוגל.

אך בימים של תאורה וזרקור
הבחנתי
בסיבי העץ שמתפצלים למנגינת הלבבות השבורים,
בעלים העורגים לאדמה בטרם נופלים.
ובין יד ימין-טרגדיה
ליד שמאל-מלודרמה,
ריווחתי בלחישה אנחת שווא
שחמקה בין אצבעות הקהל אני.

והנה, להתראות דניאל. כי נידונת לסבל
ואשיב: דן אני, כי בראתי עולם בצלמי.
כי הסחתי עזרי כנגדי
כי מצאתי ידי בידי -
וביקשתי לבחור
את נתיבי הדרכים
שלא גדלתי להם.
הו, סבלי המתוק דע דבר זה!
שלך אני לעד כאג מלסף,
אבל אולי זו רק אשליה
של מי שסיפר לעצמו שנפל על שפת מדרכה שסועה.

דניאל אהוב,

שמנו לב למדרכה, עיניים מושפלות, שירה נוגה. המחשבות
שוטחו לקליפת עץ, לדוגמא שלה - לשפה שלה. הולכים כמו על
הירוגליפים - אנשים שטוחים צמודים לרקע שלהם - מדרכות
ועצמים מעלימים מהם פרספקטיבות או כל מימד של עומק.
העולם שלנו היה שטוח, לכל דבר היה שם, וכל השמות היו
שלנו. עם פרספקטיבה הדברים היו נסוגים, השמות יכולים
להישכח ולהתפזר אל תוך הדמיון, עד שלא נוכל לאחוז בהם
יותר.

גם היום האמצעים אל המקור והכאב חייבים להיות ישירים,
אולי קיימים לנו דרכים לעיקופם; קישוטים, סיפורים ומחוות -
אנחנו לא מתנגדים לנקודות המבט השונות - פסלי ברונזה ושיש
מבהיקים, אבל הפחד שבעיני פרספונה חומק לטובת החיובק
והחלקלקות שהם שקרי המספר. העשן שלנו עם שחר,
בהתרחבות שלו מסמא עיניים, אנחנו רוצים את שבר הכד ולא
את סיבובו, את כל המציאות בבת אחת פרושה לפנינו בתמימות
- הבזקים של תמימות. לידה של מדרכה, של תמרור, של
מצלמה, של השמש והירח והאוטובוס. קינה אל אלוהי
ההתממשות, אל האימוגי-פרח, אל שמשון שהופך את המקדש
למדרכה. המדרכה שמובילה אל אדמות המערב, אל הקצה.

היינו במקום הזה חסרי מעש, מוזר שהאירועים נחקקו באבן,
והאבנים בזיכרון. לחזור לשם זה כמו לחזור למקום שאין בו
משך, הוא לא קפוא אלא כמו הבזק בלתי פוסק. הבזק מלא עונג.
עונג בהשתרעות של הגופות הצעירות שלנו שיודעות היטב את
שפת המדרכה, עונג בהתבוססות, בחזרה, בתחושה שהלילה לא
נגמר, במזל שעוד לא כיוון עתיד.

שמנו לב שנסיעת הלילה היא כל נסיעת לילה והאוטובוס הוא
אותו האוטובוס והתמרור עבר והמצלמה אדישה אלינו. ורבצנו
על המדרכה, והתחושה של גרגירי החול המלאכותי על הזרועות
והכתפיים החשופות מעיקה וחום היום נותר בלבנים קורן, אבל
הראש כבד, נשען על שיער מאובק, והחזה צונח והעיניים
נעצמות בנשימה שטוחה. והכל, כל מה שנותר הוא העיגולים
המתרחבים בחשיכה כשהעיניים מתייבשות, וחוסר הרצון ליצור
עומק בממשות להזדקף.